

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V kratkem se bo začel post in znova bo zazvenel klic preroka, ki nam posreduje Gospodove besede: *obrnite se k meni z vsem svojim srcem, s postom, z jokom in žalovanjem; pretrgajte svoja srca, ne svojih oblačil. Vrnite se h Gospodu, svojemu Bogu, kajti milostljiv je in usmiljen, počasen v jezi in bogat v dobroti.*[1]

Povabilo h globoki spremembi je še posebno aktualno v letu usmiljenja, posebnem času milosti za vse človeštvo. Kolikšno zaupanje in gotovost prebujata v nas zavedanje, da nam je ***Gospod vedno pripravljen dati milost, predvsem v teh časih; milost za novo spreobrnjenje, da se povzdignemo v nadnaravno območje; milost za večjo izročitev, za napredovanje v popolnosti, za še večjo gorečnost.***[2]

V teh mesecih se borimo, da bi napredovali na stezi spreobrnjenja, ki je nekakšen povzetek krščanskega potovanja. Tako je dejal sveti Janez Pavel II. v okrožnici *Dives in misericordia*: »Zaresno poznanje Boga usmiljenja, Boga dobrohotne ljubezni, je stalna in neizčrpna moč za spreobrnjenje, ki ni le kratkotrajno notranje dejanje, temveč tudi stalna naravnost, dušno stanje. Tisti, ki tako spoznavajo Boga in ga tako "vidijo", si ne morejo kaj, da se ne bi stalno spreobračali k njemu. Živijo torej *in statu conversionis*, v stanju spreobračanja; prav to stanje pa pomeni najglobljo sestavino zemeljskega romanja slehernega človeka *in statu viatoris*, v stanju popotovanja.«[3]

Sveti Jožefmarija je ponavljal, da ***vsak dan ni samo eno spreobrnjenje, temveč veliko spreobrnjenj. Vsakokrat, ko se popraviš in ko ob nečem, kar ni v redu — tudi če ni greh —, skušaj narediti svoje življenje bolj božje, takrat se spreobračaš.***[4]

Vsi moramo kdaj popraviti svojo smer ter usmeriti svoj razum, svoje srce in svoja dela h Gospodu, tako da opustimo tisto, kar nas vodi na stranpota ali kar bi nas lahko oddaljilo od Njega. Vsi namreč izkušamo nagnjenost h grehu, kakor uči sveti Janez: *Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnice ni v nas. Če pa svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen. Če rečemo, da nismo grešili, ga delamo za lažnivca in njegove besede ni v nas.*[5]

Post — poseben čas molitve, pokore in del ljubezni do bližnjega — se mora globoko dotakniti naših duš. Dejstvo, da sedaj sovпада z letom, ki je namenjeno posebnemu oznanjevanju božjega usmiljenja, predstavlja novo spodbudo, da se zavzeto trudimo odgovoriti z gorečnostjo po tem, da bi se vedli kot najboljši sinovi in hčere nebeškega Očeta, ki na vsakogar od nas gleda z usmiljenjem. Morda je to primeren trenutek, da opravimo osebno "bilanco" in preverimo, kako sledimo papeževim priporočilom za to sveto leto v edinosti z vso Cerkvijo.

Med različni postnimi praksami bi se rad zadržal pri enem od duhovnih del usmiljenja: pri molitvi za žive in za rajne. Molitev za ljudi, ki so nam najbližje, ter na splošno za tiste, ki jih srečujemo, se je izkazala kot zelo potrebna. Najprej zato, ker širi naše srce, da iščemo večjo podobnost z Jezusom, pa tudi zato, ker preprečuje ali pa vsaj otežuje, da bi zapadli v pretirano skrb za osebne zadeve.

Zelo presenetljivo je bilo, kako se je sveti Jožefmarija trudil bolj moliti za ljudi, s katerimi se je srečeval. Prav tako je zbujala pozornost njegova nenehna molitev za rajne, tudi ko je zagledal pokopališče ali opazil pogrebni obred. To razpoložljivost je gojil dan za dnem.

Zapustil nam je čudovit zgled: ko se je pogovarjal s kakim človekom, je dialog začel tako, da se je obrnil na njegovega angela varuha; ko je veliko potoval sem in tja, je med hojo ali med vožnjo prosil Gospoda za ljudi, ki jih je srečeval na poti, čeprav jih ni poznal in jih pozneje morda ni nikoli več videl. Vsaka molitev za druge ljudi je pomenila napredovanje v tem nenehnem spreobrnjenju, h kateremu je težil, da bi se bolj poistovetil s Kristusom. V duši je čutil, da *ni prav misliti, da smo že popolnoma naravnani k Bogu. Treba je uresničevati spreobrnjenje za spreobrnjenjem, ki nas približuje svetosti*[6].

Takšna pripravljenost zagotavlja in krepi odgovor na klic, naj resno iščemo svetost, in ta klic smo prejeli vsi. Papež Frančišek nas spominja na Gospodovo srečanje z Matejem: »Ko je šel Jezus mimo mitnice, so se njegove oči srečale z Matejevimi. Ta pogled je bil nabit z usmiljenjem, ki je odpuščalo grehe tega človeka, premagalo odpor drugih učencev in izbralo njega, cestinarja in grešnika, da je postal eden izmed dvanajsterih.«[7]

Odpuščanje grehov je vedno združeno s povabilom, naj sledimo Kristusu. Bog se ne omeji le na to, da izbriše naše zmore, ko ga iskreno prosimo odpuščanja ali ko gremo k spovedi, temveč nas napolni z milostjo Svetega Duha, ki utrjuje prisotnost svete Trojice v duši. »Vsak duhovni poklic v Cerkvii ima svoj izvor v sočutnem Jezusovem pogledu. Spreobrnjenje in poklic sta kakor dve strani iste medalje, ki predpostavljata druga drugo v življenju apostola misijonarja.«[8]

Približuje se 14. februar, obletnica dneva, ko je Gospod svetemu Jožefmariju pokazal, da se v Opus Dei lahko vključijo tudi ženske (leta 1930) in duhovniki numerarji (leta 1943). Pozneje, leta 1950, je videl, da lahko tudi drugi škofijski duhovniki pripadajo Duhovniški družbi svetega Križa. Zato se ta obletnica v življenju članov Opus Dei dviga kot dan zahvale, spremlja pa jih hvaležnost številnih žensk in moških, ki jih hrani duh Dela.

Vnema, da bi prinašali Kristusovo luč in življenje drugim ljudem, vzklije kot nekaj sonaravnega s krščansko poklicanostjo in predstavlja večni izvir veselja. To je potrdil Benedikt XVI.: »Veselja vere ne moremo zadržati zase: moramo ga širiti in ga posredovati ter ga tako krepiti v naših srcih. Če vera resnično postane veselje, ker smo našli resnico in ljubezen, potem neizogibno čutimo željo, da bi jo posredovali naprej, da bi jo prinašali tudi drugim.«[9]

Vse življenje svetega Jožefmarija — kot konkreten primer to, kako je v teh dneh, ki se jih sedaj spominjamo, intenzivno gledal Boga — nas postavlja pred otipljiv izraz te resničnosti. Njegov trud za razvoj Opus Dei je bil neločljiv od njegove gorečnosti po širjenju katoliške vere.

Ta drža se je obenem odražala tudi v njegovem veselju ob raznolikosti poklicanosti v naročju skupne krščanske poklicnosti. Papež Frančišek je pred nedavnim izrazil željo, da bi »v izrednem jubileju usmiljenja vsi krščeni lahko doživeli veselje ob tem, da pripadajo Cerkvi. Ko bi le lahko znova odkrili, da se krščanska poklicanost, pa tudi posebne poklicanosti, rodijo v naročju božjega ljudstva in so darovi božjega usmiljenja. Cerkev je hiša usmiljenja in "zemlja", v kateri poklicanost vzklije, raste in obrodi sad.«[10]

Prosímo za to milost Božjo in našo Mater, Mater lepe ljubezni, ob tem pa v duhu spremljajmo svetega očeta na njegovem bližnjem potovanju v Mehiko od 12. do 18. februarja. Obrnimo se h Guadalupski Materi božji, da bi v teh dneh na njeno priprošnjo dozoreli mnogi duhovni sadovi — številna spreobrnjenja, pa tudi prej in potem, tako v Mehiki kot po vsem svetu.

Pred leti nam je kot pripravo na zlato obletnico ustanovitve Dela predragi don Álvaro napisal: »Prosíte našo Gospo, naj v ljudeh znova poživi hrepenenje po zvestobi Kristusu, ki je Glava tega skrivnostnega telesa, z globokim spreobrnjenjem k nadnaravnemu pomenu krščanske poklicnosti, ki jih bo vodilo k prejemu zakramentov, k notranjemu življenju povezanosti z Bogom, k bratski ljubezni, k učljivi poslušnosti pastirjem, k stanovitnosti, da bodo varovali in širili vero in pravilen nauk ter ne bodo sprejemali nelojalnih kompromisov.«[11]

Podaljšajmo to don Álvarovo molitev. Še naprej molite tudi za druge moje namene, naj ne manjka prošnja za bolnike in bolnice. Gospod je v zadnjem času k sebi poklical veliko vaših sester in bratov. Težko je, zelo težko, vendar moramo *ex toto corde*, z vsem srcem spoštovati najpravičnejšo in najljubeznejšo božjo voljo, ki ima to veselo stran, da bodo sedaj uživali večno zrenje presvete Trojice.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. februar 2016.

[1] Rimski misal, Pepelnična sreda, Prvo berilo (*Jl 2, 12-13*).

[2] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 2. 3. 1952.

[3] Sveti Janez Pavel II., okrožnica *O božjem usmiljenju (Dives in misericordia)*, 30. 11. 1980, št. 13.

[4] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega pogovora, 1. 10. 1970.

[5] *I Jn 1, 8-10*.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski z družinskega pogovora, leto 1971.

[7] Papež Frančišek, bula *Obličje usmiljenja (Misericordiae vultus)*, 11. 4. 2015, št. 8.

[8] Papež Frančišek, Poslanica ob Svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice, 29. 11. 2015.

[9] Benedikt XVI., Govor na otvoritvi rimskega škofijskega zborovanja, 11. 6. 2007.

[10] Papež Frančišek, Poslanica ob Svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice, 29. 11. 2015.

[11] Blaženi Álvaro del Portillo, *Pismo*, 9. 1. 1978, št. 13.